

De Nederlandstalige kolonie

In Altea
Alfaz
Albir
La Nucía
Benidorm

De Nederlandstalige kolonie

In Altea
Alfaz
Albir
La Nucía
Benidorm

Hoeveel Nederlanders en Vlamingen wonen in dit gebied?

Onmogelijk te zeggen. We consulteerden het consulaat van Nederland en België in La Nucía en Alicante, maar zoals u verder kunt zien, brengt dat ons dat geen stap verder.

We hebben het wel over inwoners of overwinteraars en niet over toeristen, mensen die hier constant of langere tijd verblijven.

Als we door de genoemde plaatsen wandelen, stuiten we regelmatig op mensen die Nederlands spreken in alle mogelijke dialecten en we kunnen alleen maar vaststellen dat in het genoemde gebied een massa Nederlandstaligen te vinden zijn. Het lijkt dus inderdaad een Nederlandstalige kolonie.

Wat zoeken die mensen hier? Waarom nu precies die streek van Altea tot Benidorm? Dat probeerden we te weten te komen door die mensen kort te ondervragen. De antwoorden zijn snel samen te vatten: de accommodatie, de omgeving, de zon en vooral de vele landgenoten. Om een plek te vinden waar we vele landgenoten vinden is dat niet moeilijk. Er is niet alleen de mond-aan-mond maar er zijn nu ook de sociale netten.

Maar eens... eens waren er de eersten. Waarom die nu precies deze omgeving kozen, zoveel jaren geleden, zal altijd wel een raadsel blijven. Maar zij waren de pioniers, de grondleggers van de Nederlandstalige kolonie die zich hier nu gevestigd heeft.

Het Nederlands consulaat, hierover geconsulteerd, gaf ons volgend antwoord:

Helaas tasten wij volledig in het duister met betrekking tot het aantal Nederlanders in de provincie Alicante; net als in de overige provincies in Spanje. In een overzicht kunnen we zien dat er in 2021 in totaal 12.432 Nederlanders in de provincie stonden ingeschreven in de bevolkingsregisters van de verschillende gemeentes. Het aantal Nederlanders dat hier feitelijk meer dan 183 dagen per jaar woont is echter vele malen hoger.

De reden waarom Nederlanders zich niet in de bevolkingsregisters inrijven ligt met name in het feit dat Nederlanders die emigreren geen recht meer hebben op de Nederlandse (privé) zorgverzekering en dan zijn aangewezen op de Spaanse 'Seguridad Social', of anders een hoge bijbetaling bovenop hun verzekeringspremie moeten betalen. Vele Nederlanders die hier feitelijk resident zijn, blijven daardoor op een Nederlands adres ingeschreven staan. Ook is het moeilijk te bepalen of Nederlanders die zowel in Nederland als in Spanje een woning hebben meer of minder dan 183 dagen per jaar in Spanje verblijven.

Er zijn schattingen dat het aantal Nederlanders dat hier resideert rond de 100.000 ligt, maar een onderzoek dat voor de pandemie door en ziekenhuis is uitgevoerd kwam op een aantal van 200.000. Dat loopt dus sterk uiteen. Ik kan daaraan toevoegen dat in 2019 943.000 passagiers vanuit Nederland naar Spanje of viceversa kwamen; in 2022 waren dat er 942.000. (dus 471.000 heen en 471.000 terug) Daarin zaten ook passagiers met andere nationaliteiten verwerkt, maar aan de andere kant zijn er natuurlijk ook Nederlanders die via vliegveld Valencia, Madrid of Barcelona, of met de auto naar Alicante zijn gekomen en Nederlanders die hier wonen en dus helemaal niet hebben gevlogen.

Vanuit het Belgisch consulaat gaf men ons volgende cijfers:

In de provincie Alicante staan officieel 17.350 personen met de Belgische nationaliteit ingeschreven. Iets meer dan de helft zijn vrouwen en bijna 2000 kinderen zijn ingeschreven. Dit laatste wijst er op dat vele Belgen nog vrij jong zijn en dus hier werken. Wat de gemeenten betreft waar naar wij ons richten, kregen we volgende gedetailleerde cijfers:

Alfaz del Pi/ Albir: 616

Atea: 299

Benidorm: 308

La Nucía: 202

Maar ook het Belgisch consultaar wijst ons er op dat de raming veel hoger ligt omdat vele residenten niet officieel zijn ingeschreven in het gemeentelijk bevolkingsregister.

Daarbij komen de niet ingeschreven overwintelaars; zij verblijven hier enkele tot zes maanden per jaar.

Het toerisme lijkt zich herpakt te hebben na de coronacrisis. Voor de maand april 2022 telde men 48.200 Belgische toeristen in de autonome regio Valencia (het Nationaal instituut voor statistiek baseerde zich op de mobiele telefoons).

In 2021 waren er ongeveer 6 000 000 passagiers op de luchthaven van Alicante- Elche waarvan 8,4 % uit België.

De laatste gegevens van het Spaanse Nationaal Instituut voor Statistiek geeft volgende cijfers over het aantal officieel ingeschreven Nederlanders en Belgen:

Altea:

220 Nederlanders

299 Belgen

Alfaz del Pi/Albir:

1127 Nederlanders

616 Belgen

La Nucía:

788 Nederlanders

202 Belgen

Benidorm:

424 Nederlanders

308 Belgen

Dit zijn dus cijfers over de 'residenten', personen die staan ingeschreven in de gemeente. Maar zoals u uit het voorgaande hebt kunnen constateren is dit maar een vage richtlijn wat betreft het werkelijke aantal en zijn daarin ook niet begrepen de personen die komen overwinteren en meerdere maanden per jaar op vakantie komen. Het reële aantal ligt dus inderdaad een heel stuk hoger en als we een schatting maken en de Nederlanders en Vlamingen uitsluiten uit andere toeristische gebieden zoals Denia, Jávea, Calp, Campello, Guardamar, Torrevieja, etc., mogen we er van uit gaan dat in het gebied waarover we in dit boek schrijven minstens 10.000 Nederlanders/Vlamingen constant aanwezig zijn.

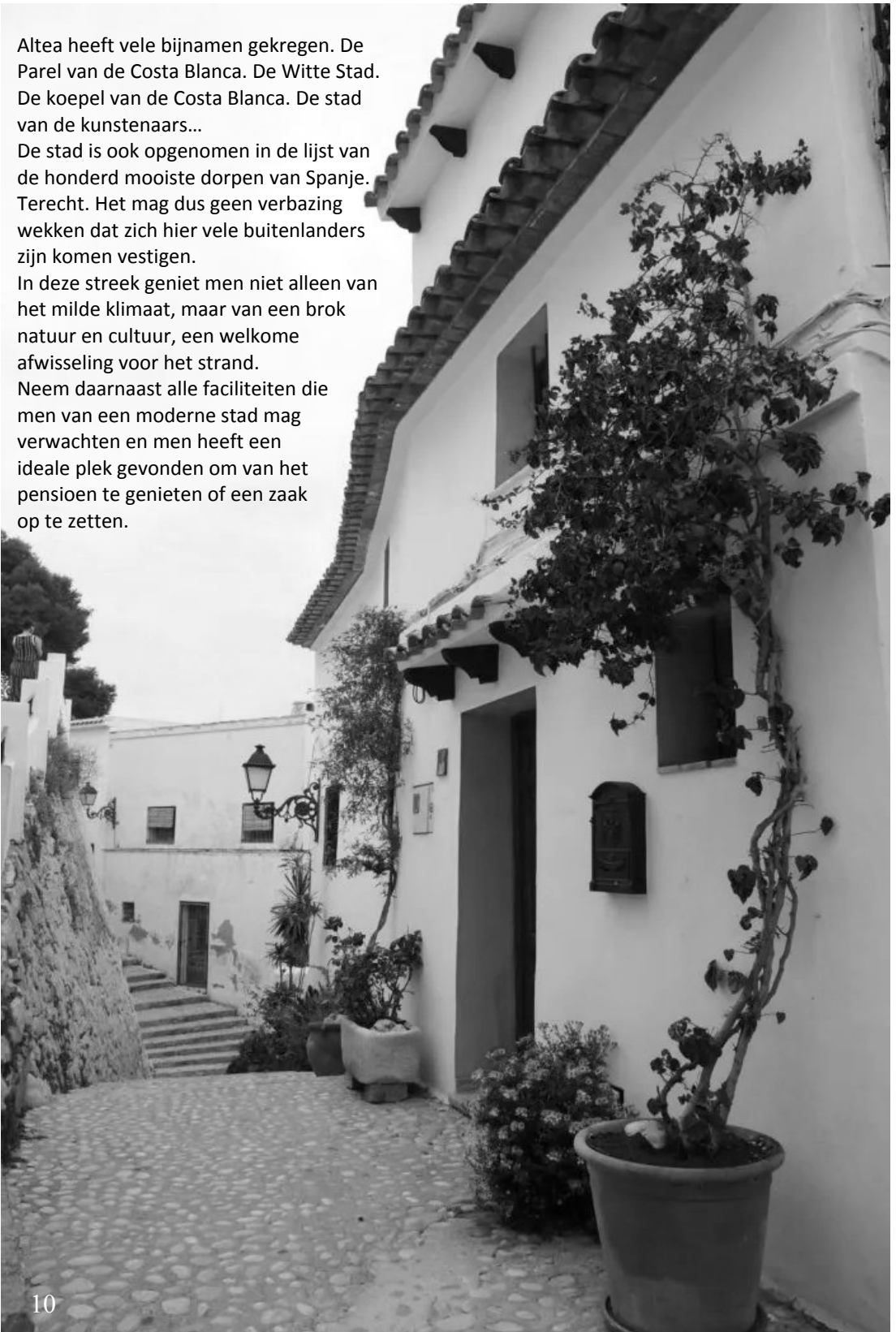
Altza

Altea heeft vele bijnamen gekregen. De Parel van de Costa Blanca. De Witte Stad. De koepel van de Costa Blanca. De stad van de kunstenaars...

De stad is ook opgenomen in de lijst van de honderd mooiste dorpen van Spanje. Terecht. Het mag dus geen verbazing wekken dat zich hier vele buitenlanders zijn komen vestigen.

In deze streek geniet men niet alleen van het milde klimaat, maar van een brok natuur en cultuur, een welkome afwisseling voor het strand.

Neem daarnaast alle faciliteiten die men van een moderne stad mag verwachten en men heeft een ideale plek gevonden om van het pension te genieten of een zaak op te zetten.

Een korte geschiedenis

De Iberiërs vestigden zich hier als eersten bij de monding van de rivier Algar. Later stichtten de Grieken hier een marktplaats, genaamd Althaia, naar Althaea, de moeder van Meleager uit de Griekse mythologie. Zowel de naam van de rivier als van de stad heeft een geneeskrachtige connotatie, waardoor verondersteld wordt dat dit vroeger een geneeskundig en heilzaam oord was. Ook de Romeinen vestigden zich langs deze kust.

De Arabieren zorgden voor de nog steeds bestaande irrigatiesystemen, waardoor de mogelijkheden voor landbouw en fruitteelt sterk verbeterden. In 1244 heroverden de legers van Kastilië en Aragón dit deel van het Iberische Schiereiland op de moren. Deze *Reconquista* en de strijd tegen de Barbarijse zeerovers wordt in Altea nog jaarlijks in september gevierd tijdens de feesten van Moren en Christenen (*Moros y Cristianos*).

Geleidelijk werd de streek herbevolkt met christenen en werd de stad versterkt en ommuurd. Dit ommuurde deel is nu bekend als de oude stad. Op het hoogste punt staat de kerk, opgedragen aan Onze-Lieve-Vrouw van de Troost, waarvan de blauwe koepels tegenwoordig het visitekaartje van Altea vormen. De kerk is vanuit de hele omgeving zichtbaar en steekt als een uitnodigende gids boven de hele omgeving uit.

In de jaren 70 van vorige eeuw kwam een groot aantal kunstenaars zich in Altea vestigen, waardoor de stad de bijnaam kreeg van Kunstenaarsstad. Een van de bekendste was de Duitser Eberhard Schlotter.

Altea kreeg de aantrekkingskracht die daarvoor de Provence had. Wie kunstenaar was werd aangetrokken door de charme van Altea. Ook mensen die kunstenaar wilden zijn of dachten dat ze kunstenaar waren kwamen zich hier vestigen.

Ook nu nog vindt men in vele straten ateliers en winkeltjes van kunstenaars en ambachtslieden. Vele restaurants hebben dan ook naast hun gastronomisch aanbod een oog voor een kunstzinnig interieur.

Hoewel men met de auto tot op het hoogste punt kan komen, waar in het moderne auditorium allerlei voorstellingen en exposities kunnen bijgewoond worden, raad ik de bezoeker aan om beneden te beginnen en door de oude straatjes te dwalen. Het is een van mijn geliefkoosde wandelingen en ik krijg er maar nooit genoeg van.

Altza doorkruisen

Trappen, ja. Vele trappen, die het bestijgen van die straatjes, gebouwd tegen de helling, gemakkelijker maken, maar daarom niet minder vermoeiend. Niet erg, want je hebt dan voldoende tijd om rustig om je heen te kijken. Er is zoveel te zien. Zoveel in je op te nemen. Maar die inspanning is noodzakelijk om dat oude, nog goed bewaarde en onderhouden, stadsdeel te doorkruisen.

We zien nog het Portal Vell, de oude poort of de poort van Valencia, een van de toegangspoorten tot de stad in de zeventiende eeuw. De Calle Mayor verbindt deze poort met de Plaza de la Iglesia, het kerkplein. Rechts ziet men de verbinding tussen de oude en de nieuwe kerk. In de calle Salamanca zie je enkele interessante huizen, zoals de nummers 1 en 3, terwijl het nummer 5 nog de authentieke gevel heeft uit de achttiende eeuw.

Op de Glorieta del Maño bevindt zich het Casa de la Señoría, vroeger een vesting die de monding van de rivier Algar onder vuur had en nu een schilderachtig uitzichtpunt. In de calle Fondo heeft het huis nummer 8 nog de oorspronkelijke gevel uit de achttiende eeuw en in de calle Concepción 5 bevond zich de middeleeuwse broodoven. Het Portal Nou was ook een stadspoort. Er naast ligt de Plaza de Carmelina Sánchez Cutillas en op de Plaza de Francesc Martínez zie je het 'Casa del Comú i Justicia'. In de calle Santa Bárbara merk je het Casa Cervantes uit het begin van de twintigste eeuw, met een beeld van de beroemde schrijver op de gevel.

Een moderne vormgeving vindt je op de Plaça de l'Aigua, het Waterplein, waar openluchtvoorstellingen worden gegeven en paradoxaal genoeg zie je aan de rand van dit plein precies de oudste getuigenis uit het middeleeuwse verleden: de resten van een oude watermolen, deels gerestaureerd.

Helemaal boven gekomen staan we op het plein voor de monumentale kerk, opgedragen aan Onze-Lieve-Vrouw van de Troost, waar vroeger het kasteel stond, nu een pittoresk plein, deels ingenomen door bars en restaurants en in de zomer het decor voor een dagelijkse kunstmarkt.

De blauwe koepels van de kerk vormen een soort trekpleister. De bouw van de kerk begon in 1607 en die werd beëindigd in 1617, het jaar dat de 'carta pueblo' werd ondertekend, de officiële stichting van de stad, maar het was pas in 1640 dat het een parochiekerk werd. Die eerste kerk was niet zo groot en bevond zich binnen de stadsmuren. Ze was trouwens van weinig betekenis en werd geleidelijk verwaarloosd.

Tussen 1854 en 1856 werd ernaast een kapel gebouwd, opgedragen aan de Santísimo Cristo, die later met de kerk werd verbonden.